

Voor al die mensen met zoveel grenzen

Wat nou als ik niet meer wil?
En wat nou als ik dat met je deel?

Ik snap het hoor
Voor de meeste mensen zijn dit soort gesprekken veel te veel

Te veel on aan te horen
te veel on écht te begrijpen
Luisterend zonder te verstijven
dat ik mijzelf ben verloren

Jij,
Je probeert mij te begrijpen, je doet moeite dit te lezen
Je staat naast me, zonder oordeel zonder vragen
Ik. Ik ben op, en kan het leven niet verdragen

Soma denk ik aan die mensen, die mensen die praten over grenzen
Ze nemen afstand, 'slechts heel even'. Een stap terug,
maar stiekem voor de rest van ons leven

Toch zijn er zielen die blijven
niet verdwijnend, niet weggijkend

de meesten blijven niet,
ik snap hun keus, tóch hoop ik dat ook die groep ziet;

Ook in mijn diepste dalen, mis ik hen waarvan ik had gehoopt
dat ze er nog even voor mij waren

Ik hoop dat ze dit gedichtje zien,
niet omdat ik denk dat ik dat verdien,
maar zodat ze weten dat ik het mis
en misschien on te checken dat ik me niet in hen vergis
Om gewoon samen te kunnen leven, geen zwaarte, geen leegte,
Niets te hoeven geven

Enkel voor die mensen waar ik niets meer van hoor
Weet dat ik toch zal blijven wensen
Dat je weet dat ik lieg, wanneer ik zeg
"snap 't, beter zo, neem afstand en ga door"

Want zo, op die manier,
is hoe ik hen verloor

Juliëtte Blom